

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 21 januari 2004 *

I mål T-217/03 R,

Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV), med säte i Paris (Frankrike), företrädd av advokaterna R. Collin och M. Ponsard, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues och F. Million, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. Oliver och O. Beynet, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en ansökan om befrielse från skyldigheten att ställa en bankgaranti, vilket uppställts som villkor för att undvika omedelbar indrivning av de böter på 480 000 euro som sökanden ålagts genom kommissionens beslut 2003/600/EG av den 2 april 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende COMP/C.38.279/F3 — Franskt nötkött) (EGT L 209, s. 12),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

- 1 Genom beslut 2003/600/EG av den 2 april 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende COMP/C.38.279/F3 — Franskt nötkött) (EGT L 209, s. 12) (nedan kallat beslutet) fastställde kommissionen att sökanden hade åsidosatt artikel 81.1 EG genom att tillsammans med Fédération nationale de l'industrie et des commerces en gros des viandes (FNICGV), som liksom sökanden representerar slakterier inom nötköttssektorn, och fyra organisationer som representerar jordbrukare, närmare bestämt Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL) och Jeunes agriculteurs (JA), delta i en konkurrensbegränsande samverkan som hade till syfte att stoppa importen av nötkött till Frankrike och att fastställa ett minimipris för vissa kategorier av nötkött (artikel 1 i beslutet).

- 2 Det framgår av beslutet att sökanden och FNICGV, å ena sidan, och FNSEA, FNB, FNPL och JA, å andra sidan, den 24 oktober 2001, i en situation då det rådde kris med avseende på bovin spongiform encefalopati (BSE), även kallad "kris avseende galna ko-sjukan", ingick ett avtal, genom vilket de fastställde minimipriser och åtog sig att upphöra med eller åtminstone begränsa importen av nötkött till Frankrike. Enligt beslutet ingick dessa organisationer, i slutet av november månad och i början av december månad 2001, muntligen ett avtal med liknande syfte.
- 3 I beslutet anser kommissionen att ingåendet av dessa båda avtal (nedan kallade de omtvistade avtalen) utgör en allvarlig överträdelse av artikel 81 EG. Kommissionen ålade sökanden att betala böter på 480 000 euro (artikel 3 i beslutet).
- 4 I artikel 4 i beslutet föreskrivs att detta bötesbelopp skall betalas inom tre månader från och med dagen för delgivningen av beslutet. I delgivningsskrivelsen av den 9 april 2003 angavs att kommissionen, för det fall sökanden väckte talan vid förstainstansrätten, inte skulle vidta några åtgärder för att driva in beloppet under förutsättning att ränta utgick på fordran från förfallodagen och att en godtagbar bankgaranti ställdes senast samma dag.
- 5 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juni 2003, med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG väckt talan om ogiltigförklaring av beslutet och, i andra hand, om upphävande eller nedsättning av det bötesbelopp som sökanden ålagts att betala.
- 6 Sökanden har, genom en särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 juli 2003, interimistiskt ansökt om befrielse från skyldigheten att ställa den bankgaranti som föreskrivits som villkor för att kommissionen inte omedelbart skall driva in det bötesbelopp som ålagts genom beslutet.

- 7 Kommissionen inkom den 17 juli 2003 med sitt skriftliga yttrande angående ansökan om interimistiska åtgärder.
- 8 Republiken Frankrike har, genom skrivelse som inkom till kansliet den 7 oktober 2003, ansökt om att få intervensera till stöd för sökandens yrkanden. Genom beslut den 14 oktober 2003 tillät förstainstansrättens ordförande Republiken Frankrike att intervensera i målet och anmodade denna stat att yttra sig vid förhandlingen.
- 9 Till följd av kommissionens yttrande gav förstainstansrättens ordförande sökanden tillåtelse att lägga fram vissa kompletterande handlingar. Dessa inkom till förstainstansrättens kansli den 16 oktober 2003.
- 10 Förhandlingen i det interimistiska förfarandet ägde rum den 17 oktober 2003.
- 11 Under förhandlingen åtog sig parterna att undersöka om det var möjligt att komma överens om en avbetalningsplan för det ålagda bötesbeloppet och att meddela resultatet av deras förhandlingar till förstainstansrättens ordförande. Parterna meddelade resultatet av dessa förhandlingar och lämnade in vissa handlingar angående detta den 7 november 2003.

Bedömning

- 12 Enligt artiklarna 242 EG och 243 EG, å ena sidan, jämförda med artikel 225.1 EG, å andra sidan, kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller föreskriva andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

- 13 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att sökanden i en ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som medför krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Nämnade villkor är kumulativa, vilket innebär att en ansökan om uppskov med verkställigheten skall avslås om ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av domstolens ordförande av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30). Förstainstansrättens ordförande skall även i förekommande fall göra en avvägning mellan berörda intressen (beslut av domstolens ordförande av den 23 februari 2001 i mål C-445/00 R, Österrike mot rådet, REG 2001, s. I-1461, punkt 73).

Parternas argument

Fumus boni juris

- 14 Sökanden har, för att visa att villkoret avseende *fumus boni juris* är uppfyllt, anfört två invändningar angående förfarandet och fyra sakinvändningar som den anser bör leda till att beslutet ogiltigförklaras.
- 15 Vad beträffar förfarandeeinvändningarna har sökanden gjort gällande att rätten till försvar och väsentliga formföreskrifter åsidosatts genom en bristande motivering dels i meddelandet om anmärkningar, dels i beslutet att bötesbeloppet inte får överstiga 10 procent av omsättningen.
- 16 När det gäller sakinvändningarna har sökanden för det första anfört att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning, eftersom den inte har visat att det fanns ett vertikalt avtal mellan de olika organisationerna av uppfödare och

slakterier efter den 30 november 2001. Kommissionen har enbart grundat sig på uttalanden från uppfödarorganisationerna utan att framlägga bevis som härrör från slakteriorganisationerna och som bekräftar deras anslutning till det påstådda avtalet. Kommissionen har dessutom, enligt sökanden, underlåtit att undersöka prisutvecklingen på marknaden efter den 30 november 2001.

- 17 För det andra har sökanden gjort gällande att kommissionen gjort en uppenbart oriktig bedömning när den ansett att de omtvistade avtalen hade en mätbar påverkan på konkurrensen. Kommissionen har, enligt sökanden, själv medgett att det inte förekom någon sådan påverkan under den period som omfattades av det skriftliga avtalet av den 24 oktober 2001 och har inte bevisat att det förekommit någon påverkan efter det att avtalet upphört att gälla. För övrigt gjorde kommissionen sin bedömning, enligt vilken avtalet av den 24 oktober hade ett konkurrensbegränsande ändamål, utan att beakta den krissituation som förelåg då avtalet ingicks.
- 18 För det tredje har sökanden anfört att kommissionen gjort en oriktig bedömning genom att fastställa att artikel 2 i rådets förordning nr 26 av den 4 april 1962 om tillämpning av vissa konkurrensregler på produktion av och handel med jordbruksvaror (EGT 30, 1962, s. 993; svensk specialutgåva, område 4, volym 1, s. 3) inte är tillämplig i detta fall. I motsats till vad kommissionen har gjort gällande strider avtalet nämligen inte mot ändamålet för artikel 33 EG, eftersom det har gjort det möjligt just att tillförsäkra jordbruksbefolkningen en skälig levnadsstandard och att stabilisera marknaderna.
- 19 Slutligen har sökanden gjort gällande att kommissionen åsidosatt artikel 15.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), eftersom den inte uppgett vilka omsättningssiffror den använt sig av för att fastställa det bötesbelopp som ålagts och inte kontrollerat om det ådömda bötesbeloppet rymdes inom gränsen på 10 procent av sökandens omsättning.

- 20 I andra hand har sökanden anfört att de ålagda böterna skall upphävas eller beloppet nedsättas. Sökanden har i detta avseende först gjort gällande att kommissionen åsidosatt punkt 5 b i riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3). Kommissionen har dessutom åsidosatt artikel 15.2 i förordning nr 17, genom att fastställa sökandens böter till 480 000 euro. Slutligen har kommissionen gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning och en felaktig rättstillämpning för det första genom att kvalificera sökandens agerande som en ”mycket allvarlig” överträdelse, för det andra vid beaktandet av förmildrande omständigheter, för det tredje vid sin analys av avtalets hemliga karaktär och för det fjärde när avtalets varaktighet fastställdes, eftersom det upphörde att gälla den 30 november 2001 och inte den 11 januari 2002.
- 21 Kommissionen anser inte att någon av de invändningar som sökanden har anfört uppfyller villkoret avseende *fumus boni juris*.
- 22 Kommissionen har påpekat att invändningen avseende bristande motivering i meddelandet om anmärkningar samt vad som åberopats till stöd för ogiltigförklaring av böterna eller nedsättning av bötesbeloppet har framställts på ett alltför kortfattat sätt och endast kan förstås mot bakgrund av de argument som utvecklats i den ansökan som avser sakfrågan. Eftersom de inte uppfyller de kriterier som anges i punkt 52 i förstainstansrättens ordförandes beslut av den 7 maj 2002 i mål T-306/01, Aden m.fl. mot rådet och kommissionen (REG 2002, s. II-2387), skall de avvisas.
- 23 De övriga grunderna är, enligt kommissionen, ogrundade och skall inte bifallas.

Krav på skyndsamhet

- 24 Sökanden anser att kravet på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande fall. Sökanden har anfört att dess ekonomiska situation är sådan att det är omöjligt att ställa en bankgaranti uppgående till bötesbeloppet jämte ränta.

- 25 Sökanden har inledningsvis påpekat att den enligt artikel 2 i sina stadgar särskilt har till ändamål att tillvarata såväl etiska som yrkesmässiga intressen hos bolag med ett gemensamt jordbruksintresse, kooperativ, grupperingar av boskapsuppfödare och köttproducenter samt dotterbolag till dessa organ och att den har till ändamål att företräda sina medlemmar såväl i förhållande till myndigheterna som olika yrkesorganisationer eller branschövergripande organisationer. Sökanden utövar således primärt ingen verksamhet som kan generera inkomster och dess ekonomiska resurser utgörs, i enlighet med artikel 6 i stadgarna, av avgifter från medlemmarna och bidrag som beviljats sökanden av bland annat staten, departementen eller kommunerna.
- 26 År 2002 hade sökanden driftsintäkter på 1,84 miljoner euro. Denna intäkt härrörde huvudsakligen från medlemsavgifter (716 987 euro), olika subventioner som erhållits (331 408 euro), uttag av praktikavgifter (140 099 euro) och årliga forskningsanslag (321 292 euro). Sökanden har anfört att driftsutgifterna för år 2002 uppgick till 1,84 miljoner euro, vilket för räkenskapsåret 2002 gav sökanden ett rörelseresultat på 3 306 euro och en vinst på 921 euro.
- 27 Det framgår även av balansräkningen för räkenskapsåret 2002 att sökandens eget kapital uppgick till 162 980 euro. För år 2003 utvisar den preliminära budgeten en förlust på 197 000 euro, vilket medför att det egna kapitalet kommer att minska.
- 28 Sökanden har även företett två skrivelser från två franska banker, daterade den 11 och den 13 juni 2003, i vilka dessa banker meddelar att de vägrar att utställa en bankgaranti. I skrivelsen av den 13 juni 2003 anges att det begärda beloppet vida överstiger sökandens eget kapital och att resultaten för de tre senaste räkenskapsåren inte ger anledning att anta att det kommer att öka inom rimlig tid.

- 29 Sökandens allvarliga ekonomiska situation framgår även av två skrivelser från dess revisor, daterade den 26 maj och den 19 juni 2003. Av dessa framgår, enligt sökanden, att revisorn, mot bakgrund av den osäkerhet som förelåg beträffande sökandens fortsatta verksamhet, varit tvungen att inleda det första skedet i ett ”varningsförfarande”, i enlighet med den franska Code de commerce (handelslagen).
- 30 Det framstår ännu tydligare att sökanden inte kan ställa den begärda bankgarantin när man beaktar att sökanden är en organisation som är organiserad som en sammanslutning. Till skillnad från en bolagskoncern finns det inga ekonomiska band mellan sökanden och dess medlemmar. Sökandens situation skiljer sig således från den situation som gett upphov till förstainstansrättens rättspraxis enligt vilken ett bolag i samma koncern kan kompensera det anklagade bolagets oförmåga att ställa en bankgaranti genom att ställa en sådan i det sistnämnda bolagets ställe.
- 31 Eftersom sökandens stadgar inte tillåter att sökanden agerar med bindande verkan för medlemmarna kan dessa heller inte vara ansvariga för dess handlingar.
- 32 Kommissionen anser att sökanden inte i tillräcklig utsträckning har bevisat att villkoret avseende krav på skyndsamhet är uppfyllt i förevarande fall.
- 33 Kommissionen har inledningsvis påpekat att de handlingar som sökanden lagt fram för att bevisa sina ekonomiska svårigheter har ett svagt bevisvärde. Skattebilagan till sökandens räkenskaper för räkenskapsåret 2002 utgörs nämligen endast av en skattedeklaration och inte någon redogörelse som attesterats av revisorn. Vad beträffar budgeten för år 2003 har den upprättats på tomt papper och saknar såväl underskrift av den som upprättat handlingen som attestering av revisorn.

- 34 Även om man antar att de uppgifter som sökanden lämnat är riktiga har sökanden inte på något sätt undersökt möjligheten att låta sina medlemmar skjuta till de medel som behövs för att kunna ställa bankgarantin. Det framgår emellertid av de uppgifter sökanden lämnat till kommissionen att omsättningen i de medlemsföretag som tillhör nötkreaturssektorn uppgår till 1,475 miljarder euro. Det är således uppenbart att sökanden, med hjälp av sina medlemmar, kan betala böterna eller ställa den begärda bankgarantin.
- 35 Vad beträffar de ekonomiska banden mellan sökanden och dess medlemmar och argumentet att sökanden inte kan binda sina medlemmar har kommissionen hänvisat till artikel 16 i sökandens stadgar, i vilken det föreskrivs att om det vid en likvidation uppstår en förlust skall denna förlust fördelas mellan de anslutna medlemmarna i förhållande till de avgifter som erlagts eller som återstår att erlagga de fem senaste åren. För det fall böterna inte betalas och sökanden likvideras kan kommissionen alltså vända sig till medlemmarna för att erhålla betalning av bötesbeloppet. Sökandens påstående att dess medlemmar inte är berörda av dess skulder är således felaktigt.
- 36 Det är dessutom uppenbart att sökanden endast existerar i sina medlemmars intresse och att sökanden har ingått de omtvistade avtalen för sina medlemmars räkning och i deras intresse.
- 37 Om sökandens medlemmar beslutade att inte ställa bankgarantin och om den rättsliga indrivningen av bötesbeloppet eventuellt ledde till att sökanden måste upplösas, skulle det inte vara en följd av den skyldighet som ålagts av kommissionen, utan en följd av dessa medlemmars beslut. Under dessa omständigheter finns det inte något direkt och nödvändigt orsakssamband mellan organisationens upplösning och kommissionens åtgärd (beslut av förstainstansrättens ordförande den 4 juni 1996 i mål T-18/96 R, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. II-407, vilket fastställts efter överklagande genom

det ovannämnda beslutet av den 14 oktober 1996, SCK och FNK mot kommissionen, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 14 december 2000 i mål T-5/00 R, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mot kommissionen, REG 2000, s. II-4121, vilket fastställts efter överklagande genom beslut av domstolens ordförande av den 23 mars 2001 i mål C-7/01 P(R), FEG mot kommissionen, REG 2001, s. I-2559).

Intresseavvägning

- 38 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att enligt den budget för räkenskapsåret 2003 som företetts av sökanden håller dess tillgångar på att minska, vilket innebär att kommissionens ekonomiska risk ökar. Eftersom sökandens fortsatta verksamhet beror på dess medlemmars vilja, finns det dessutom en risk för att dessa minskar sina avgifter så att kommissionen inte kan driva in bötesbeloppet. För det fall sökanden försätts i likvidation måste kommissionen försöka driva in bötesbeloppet hos varje medlem i förhållande till deras avgifter, vilket skulle medföra högre kostnader, mer förseningar och större risker.
- 39 Mer allmänt har kommissionen anfört att om företagssammanslutningarna, på grund av sin svaga ekonomiska situation, skulle kunna befrias från att ställa en bankgaranti utan att deras medlemmars ekonomiska medel beaktades, skulle företag som avsåg att agera på ett konkurrensbegränsande sätt alltid ha intresse av att upprätta en företagssammanslutning för att ingå avtal som strider mot konkurrensrätten.
- 40 Slutligen är behovet av att säkerställa de gemenskapsrättsliga konkurrensreglernas effektiva och avskräckande verkan ännu viktigare i förevarande fall eftersom sökanden har deltagit i en mycket allvarlig överträdelse av de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 28 juni 2000 i mål T-191/98 R II, Cho Yang Shipping mot kommissionen, REG 2000, s. II-2551, punkt 54).

Förstainstansrättens ordförandes bedömning

Fumus boni juris

- 41 Det skall erkännas att åtminstone vissa av de grunder som har åberopats av sökanden vid första anblicken framstår som relevanta och, i vart fall, inte helt ogrundade. Detta gäller dels grunden att kommissionen har fastställt ett bötesbelopp som överstiger gränsen på 10 procent av sökandens omsättning, dels grunden avseende bristande motivering av beslutet vad gäller nämnda maximibelopp.
- 42 Vad beträffar den första av dessa två grunder skall det påpekas att böter som kommissionen ålägger företag och företagssammanslutningar på grund av artiklarna 81 EG och 82 EG enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 inte i något fall får överstiga 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning.
- 43 När det gäller en företagssammanslutning skall den omsättning som skall beaktas beräknas i förhållande till den omsättning som redovisats i samtliga medlemsföretag, åtminstone då sammanslutningen med stöd av sina interna bestämmelser kan binda sina medlemmar (förstainstansrättens dom av den 23 februari 1994 i de förenade målen T-39/92 och T-40/92, CB och Europay mot kommissionen, REG 1994, s. II-49, punkt 136, av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 385, av den 22 oktober 1997 i de förenade målen T-213/95 och T-18/96, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1997, s. II-1739, punkt 252, och av den 14 maj 1998 i mål T-338/94, Finnboard mot kommissionen, REG 1998, s. II-1617, punkt 270, vilken fastställts efter överklagande genom domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-298/98 P, Finnboard mot kommissionen, REG 2000, s. I-10157, punkt 66).

- 44 Det kan påpekas att det bötesbelopp som sökanden ålagts att betala i detta fall motsvarar cirka 25 procent av sökandens rörelseintäkt, vilken år 2002 uppgick till 1,84 miljoner euro (se ovan punkt 26). Om man antar att sökandens omsättning enbart bestod av denna rörelseintäkt, överstiger det ålagda bötesbeloppet således avsevärt det maximibelopp på 10 procent som föreskrivs i förordning nr 17.
- 45 Vid förhandlingen påpekade kommissionen att sökandens stadgar, särskilt artiklarna 2, 4, 5, 12 och 16, visar att den kunde agera med bindande verkan för sina medlemmar och att det därför var befogat att beakta den omsättning som redovisats i samtliga företag som var anslutna till sökanden.
- 46 Som svar bestred sökanden att den enligt sina stadgar kan agera med bindande verkan för medlemmarna. Sökanden påpekade vid förhandlingen även att flera lokala avtal har slutits, vilket visar att avtalet av den 24 oktober 2001 inte var tvingande. Vad beträffar artikel 16 i stadgarna har sökanden påpekat att denna bestämmelse enbart gäller för det fall beslut om sammanslutningens upplösning eller likvidation fattas av stämman och att den följaktligen inte är tillämplig om sammanslutningen upplöses till följd av ett rättsligt likvidationsförfarande.
- 47 Det kan konstateras att sökanden, i enlighet med artikel 2 i sina stadgar, bland annat har till ändamål att tillvarata såväl etiska som yrkesmässiga intressen hos sina medlemmar (artikel 2.1), företräda sina medlemmar inför myndigheter och diverse yrkesorganisationer eller branschövergripande organisationer (artikel 2.2), främja utvecklingen av en kooperativ sektor för organisation av produktionen, förberedelse och försäljning av boskap, kött, deras produkter och biprodukter, inom ramen för den allmänna organisationen av marknaden för kött (artikel 2.3), agera skiljedomare vid tvister angående respektive påverkansområde för dess interna organisationer (artikel 2.4), underlätta bolagens och sammanslutningarnas organisation och funktion (artikel 2.5) genom rådgivning

eller genom att ställa kvalificerade experter till medlemmarnas förfogande och underlätta och hjälpa till med att skapa organisationer och sammanslutningar på regional och departemental nivå (artikel 2.6).

48 I artikel 4 i stadgarna föreskrivs dessutom att ”anslutningen till [FNCBV] innebär ett åtagande att följa dessa stadgar samt varje annan intern ordning som antas av det administrativa rådet”.

49 Av artikel 5 i stadgarna framgår att ”det administrativa rådet kan besluta om uteslutning av varje kooperativ eller grupp som inte följer dessa stadgar eller vars verksamhet kan skada [FNCBV:s] intressen”.

50 I artikel 12 i stadgarna föreskrivs följande:

”Det administrativa rådet företräder [FNCBV] i förhållande till tredje man ... Det företräder medlemsorganisationerna i förhållande till myndigheter och yrkesorganisationer i sådana ekonomiska och sociala frågor beträffande vilka anslutna medlemsgrupper i förväg lämnat sitt medgivande. Rådet kan endast binda dessa grupper om de inte på förhand har motsatt sig detta.”

51 Slutligen framgår följande av artikel 16 i stadgarna:

”Beslut om upplösning, likvidation eller fusion med en annan sammanslutning kan endast fattas på en stämma där minst två tredjedelar av medlemmarna är

närvarande eller representerade ... Om en likvidation visar ett överskott tillfaller detta obligatoriskt ett nationellt projekt av gemensamt jordbruksintresse. Ett underskott skall fördelas mellan medlemmarna i förhållande till de avgifter som erlagts eller återstår att erlägga under de senaste fem åren.”

- 52 Det finns dessutom anledning att erinra om att det i den ovannämnda domen i mål CB och Europay mot kommissionen och i den ovannämnda domen av den 14 maj 1998 i målet Finnboard mot kommissionen angavs att de aktuella sammanslutningarna kunde agera med bindande verkan för sina medlemmar i förhållande till tredje parter, till exempel genom att ingå försäljningsavtal för medlemmarnas räkning, och att dessa sistnämnda, enligt stadgarna för de nämnda sammanslutningarna, var gemensamt och solidariskt ansvariga för de förpliktelser som sammanslutningarna åtagit sig i förhållande till tredje man. Under dessa omständigheter hade kommissionen fog att beakta omsättningen hos medlemmarna i sammanslutningen vid beräkningen av maximibeloppet på 10 procent (domen i det ovannämnda målet CB och Europay mot kommissionen, punkt 138, och dom av den 14 maj 1998 i det ovannämnda målet Finnboard mot kommissionen, punkterna 275 och 280, vilken fastställts efter överklagande genom dom av den 16 november 2000 i det ovannämnda målet Finnboard mot kommissionen, punkt 66).
- 53 I domen i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen klargjorde förstainstansrätten att den aktuella sammanslutningen, enligt sina stadgar, kunde fatta beslut som band dess medlemmar och utesluta de medlemmar som inte fogade sig efter dessa beslut. I sin bedömning ansåg förstainstansrätten att kommissionen hade fog att beakta medlemmarnas omsättning och påpekade därvid att det i sammanslutningens stadgar uttryckligen angavs att den kunde binda sina medlemmar (domen i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 253).
- 54 Det skall även påpekas att förstainstansrätten, i punkt 56 i beslutet i det ovannämnda målet Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mot kommissionen, inom ramen för sin bedömning av kravet på skyndsamhet ansåg att stadgarna för den aktuella sammanslutningen innehöll bestämmelser som gjorde det möjligt för den att binda sina medlemmar.

Förstainstansrätten fastställde i detta avseende att medlemmarna, enligt sammanslutningens stadgar, var skyldiga att noggrant följa bestämmelserna i stadgarna, den interna ordningen samt de beslut som fattades av det administrativa rådet och stämman, att en medlem kunde uteslutas ur sammanslutningen om denne inte uppfyllde de krav som uppställdes i stadgarna eller i den interna ordningen och att en medlem kunde ges en varning, avstängas eller ådömas böter, som kunde uppgå till ett högsta belopp av 10 000 nederländska floriner om det administrativa rådet ansåg att medlemmen hade agerat utan hänsyn till stadgarna, den interna ordningen eller beslut som vederbörligen antagits av sammanslutningen.

- 55 I förevarande fall framgår det av artikel 4 i sökandens stadgar att dess administrativa råd kan anta en intern ordning som medlemmarna måste följa. Mot bakgrund av domen i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen kan det inte uteslutas att det räcker att en sådan möjlighet finns för att kunna fastställa att sökanden kan binda sina medlemmar och att det är motiverat att beakta den omsättning som redovisats av dessa sistnämnda.
- 56 Till skillnad från i det målet föreskrivs emellertid i artikel 12 i sökandens stadgar att "medlemmarna endast kan bindas om de inte på förhand har motsatt sig detta". Det tycks vara möjligt att härav dra slutsatsen att sökandens stadgar inte medger att sökanden agerar med bindande verkan för sina medlemmar mot deras vilja.
- 57 Det skall även påpekas att det i sökandens stadgar föreskrivs att det administrativa rådet kan utesluta medlemmar endast när dessa sistnämnda har agerat i strid med stadgarna eller när deras verksamhet kan skada [FNCBV:s] intressen" (artikel 5). I den tvist som ledde till domen i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen medgav stadgarna emellertid att sammanslutningen kunde utesluta medlemmar som inte fogade sig i det administrativa rådets "beslut".

- 58 Det kan konstateras att sökanden och kommissionen i förevarande mål inte har företett något exempel eller någon förklaring som gör det möjligt för förstainstansrätten att klart och tydligt fastställa tillämpningsområdet för olika bestämmelser i sökandens stadgar. Under dessa omständigheter, och utan att företa några åtgärder för bevisupptagning som ligger utanför ett interimistiskt förfarande, är det inte möjligt att med säkerhet fastställa huruvida sökanden kan binda sina medlemmar i den mening som avses i tillämplig rättspraxis och i synnerhet huruvida så har varit fallet vad gäller de omtvistade avtalen.
- 59 I vilket fall som helst framgår det av ovanstående att den aktuella invändningen inte är helt ogrundad. Förstainstansrätten anser dessutom att fastställandet av vilka villkor som skall vara uppfyllda för att kunna beakta den omsättning som redovisats av medlemmarna i en sammanslutning vid beräkningen av det maximibelopp på 10 procent som föreskrivs i artikel 15.2 i förordning nr 17 kräver en grundlig utredning och bedömning som bör ske när målet prövas i sak.
- 60 Vad beträffar den andra invändningen angående bristande motivering med avseende på böternas maximibelopp, erinrar förstainstansrätten om att den motivering som krävs enligt artikel 253 EG enligt fast rättspraxis skall vara anpassad efter rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63). Omfattningen av den motiveringsskyldighet som krävs enligt artikel 253 EG beror på rättsaktens beskaffenhet och det sammanhang i vilket den ingår (domstolens dom av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkterna 15 och 16, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 63).
- 61 När det gäller ett beslut som, liksom i förevarande fall, ålägger flera företag böter för en överträdelse av de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna, skall omfattningen av motiveringsskyldigheten i synnerhet bedömas mot bakgrund av att bedömningen av hur allvarliga överträdelserna är skall göras med hänsyn till ett

stort antal omständigheter, såsom i synnerhet de särskilda omständigheterna i målet, dess sammanhang och böternas avskräckande verkan, utan att det har fastställts någon tvingande eller uttömmande lista över kriterier som absolut skall beaktas (domstolens beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1611, punkt 54).

62 Punkterna 162–186 i beslutet rör tillämpningen av artikel 15.2 i förordning nr 17.

63 I punkt 170 i beslutet anser kommissionen att summan av de årliga avgifter som uppbärs av vart och ett av de företag som beslutet är riktat till kan vara ett objektivi mått på de olika jordbruksorganisationernas relativa vikt och på deras individuella ansvar för den konstaterade överträdelsen. Kommissionen fastställde, mot bakgrund av detta, böternas grundbelopp för FNSEA till 20 miljoner euro och för FNCBV till en tiondel av detta belopp.

64 Däremot finns det ingen punkt i beslutet som behandlar frågan om ett eventuellt överskridande av maximibeloppet på 10 procent och, *a fortiori*, inte heller någon punkt som innehåller en bedömning av möjligheten att beakta sökandens medlemmars omsättning.

65 Beslutet gör det således inte, vid första påseendet, möjligt för berörda och för gemenskapsdomstolarna att ta del av de skäl som föranledde kommissionen att anse att det var befogat att ta hänsyn till denna omsättning.

- 66 Eftersom motiveringsskyldighetens omfattning beror på den aktuella rättsaktens beskaffenhet och det sammanhang i vilket den ingår (se ovan punkt 60), skall kommissionen utförligt ange hur den resonerat när den i sin beslutsfattande funktion fattar ett beslut som sträcker sig märkbart längre än tidigare beslut (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 26 november 1975 i mål 73/74, *Fabricants de papier peints* mot kommissionen, REG 1975, s. 1491, punkt 31, svensk specialutgåva, volym 2, s. 525, och domen i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 226). Detta gäller i än högre grad när kommissionen, såsom tycks vara fallet i förevarande mål (se ovan punkterna 55–57), går utöver gällande rättspraxis.
- 67 Under dessa omständigheter, och i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, kan det inte genast uteslutas att kommissionen i förevarande fall borde ha redogjort för de omständigheter som den tog hänsyn till när den fastställde den omsättning som skulle beaktas för att kunna avgöra att det ålagda bötesbeloppet inte översteg maximibeloppet på 10 procent.
- 68 Ovanstående överväganden räcker för att finna att åtminstone en del av de invändningar som sökanden anfört inte är helt ogrundade och bör prövas mer ingående i samband med prövningen av sakfrågan. Under dessa förhållanden föreligger *fumus boni juris* i förevarande fall.

Krav på skyndsamhet

- 69 Enligt fast rättspraxis kan en ansökan om uppskov med verkställigheten av skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att inte ett bötesbelopp omedelbart skall drivas in endast beviljas under särskilda omständigheter (beslut av domstolens ordförande av den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, *AEG* mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och domen i det ovannämnda målet *FEG* mot kommissionen, punkt 44). I domstolens och förstainstansrättens

rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen en möjlighet att kräva att finansiell säkerhet ställs i interimistiska förfaranden, och detta utgör ett allmänt och rimligt tillvägagångssätt från kommissionens sida (beslut av förstainstansrättens ordförande den 5 augusti 2003 i mål T-79/03 R, IRO mot kommissionen, REG 2003, s. II-3027, punkt 25).

- 70 Sådana särskilda omständigheter kan i princip anses föreligga när den part som ansöker om undantag från skyldigheten att ställa den begärda bankgarantin bevisar att det objektivt sett är omöjligt för denne att ställa denna garanti (beslut i det ovannämnda målet IRO mot kommissionen, punkt 26).
- 71 Sökanden har beträffande sina tillgångar gjort gällande att om hela bankgarantin ställs leder detta och tillkommande kostnader till att sökandens verksamhet, på grund av den ekonomiska situationen, måste upphöra. Till stöd för detta påstående har sökanden hänvisat till sin ekonomiska situation den 31 december 2002 (se ovan punkterna 26 och 27). Sökanden har dessutom företett två skrivelser från två franska banker som vägrat tillhandahålla den begärda bankgarantin, särskilt med hänsyn till sökandens otillräckliga tillgångar.
- 72 Kommissionen har endast gjort gällande att de räkenskapshandlingar som sökanden lagt fram inte har något bevisvärde, eftersom de inte i vederbörlig ordning undertecknats och attesterats.
- 73 Det kan inledningsvis påpekas att förstainstansrätten, med hänsyn till kommissionens skriftliga yttrande, gav sökanden tillåtelse att lägga fram sin allmänna redogörelse från revisorn avseende bokföringen för räkenskapsåret 2002 och den planerade budgeten för år 2003, undertecknad av sökandens legala företrädare. Dessa handlingar lämnades in till förstainstansrättens kansli den 16 oktober 2003 och bekräftar de uppgifter som förstainstansrätten redogjort för ovan i punkterna 26 och 27.

- 74 Vid förhandlingen svarade sökanden på ett antal frågor om sina tillgångar och förklarade olika poster i sin balansräkning. Efter förhandlingen åtog sig sökanden att undersöka om det var möjligt att betala bötesbeloppet genom avbetalning och att lägga fram ett förslag härom för kommissionen.
- 75 Den 7 november 2003 meddelade sökanden och kommissionen resultatet av sina förhandlingar. Härav framgår att sökanden har erbjudit sig att genast ställa en bankgaranti på 60 000 euro och att den 31 december 2003 betala ett belopp av 140 000 euro. Detta förslag har avslagits av kommissionen.
- 76 Mot bakgrund av de förklaringar sökanden lämnat samt innehållet i dess erbjudande anser förstainstansrätten att sökanden i tillräcklig utsträckning har underbyggt sina påståenden att organisationens egna tillgångar inte medger den att frigöra mer kapital än det belopp sökanden erbjudit sig att betala under detta förfarande.
- 77 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att skadan för en företagssammanslutning enligt fast rättspraxis skall bedömas med beaktande av medlemmarnas ekonomiska ställning, när sammanslutningens objektiva intressen inte är fristående i förhållande till de anslutna företagens intressen (beslut av den 14 oktober 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkterna 35–38, och av den 14 december 1999 i mål C-335/99 P(R), HFB m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-8705, punkt 63).
- 78 Det skall härmed undersökas om sökandens ekonomiska situation i förevarande fall skall bedömas med beaktande av dess medlemmars ekonomiska situation.

- 79 Under förhandlingen påpekade sökanden att eftersom den enligt sina stadgar inte kan agera med bindande verkan för sina medlemmar, kan det inte anses att dess intressen är sammanblandade med medlemmarnas intressen.
- 80 Även om det visserligen i detta fall föreligger tvekan vad gäller sökandens möjlighet att binda sina medlemmar i den mening som avses i tillämplig rättspraxis (se ovan punkterna 55–58), leder detta inte automatiskt till slutsatsen att sökandens åtgärder vid nötkreaturskrisen år 2001 inte överensstämde med medlemmarnas objektiva intressen. Det framgår nämligen av ovan nämnd rättspraxis (se särskilt beslut av den 14 oktober 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 37) att hänsyn kan tas till interna regler som gör det möjligt för sammanslutningen att agera med bindande verkan för sina medlemmar vid uppskattningen av hur pass fristående sammanslutningens objektiva intressen är i förhållande till medlemmarnas intressen. En sammanblandning av sammanslutningens och dess medlemmars objektiva intressen kan emellertid vara avhängig av andra omständigheter som inte är beroende av förekomsten eller avsaknaden av sådana regler.
- 81 I sin ansökan om ett interimistiskt beslut har sökanden inte anfört något som kan bevisa att sökandens åtgärder inte överensstämde med medlemmarnas objektiva intressen, i synnerhet när det gäller de medlemmar som är verksamma inom produktionen av nötkreatur.
- 82 Sökanden gjorde, som svar på en fråga angående detta som ställdes av förstainstansrätten vid förhandlingen, gällande att de organisationer som är verksamma inom slakterisektorn, vilka endast representerar 30 av sökandens 330 medlemmar, inte hade något intresse av att de omtvistade avtalen ingicks.
- 83 Detta påstående stöds emellertid inte av någon förklaring som gör det möjligt för förstainstansrätten att bedöma dess relevans och tycks dessutom, vid första påseendet, vara ogrundat. Förstainstansrätten påpekar i detta avseende att sökanden inte har bestridit att organisationen slöt avtalet av den 24 oktober 2001

i egenskap av företrädare för de medlemmar som var verksamma inom slakterisektorn. Sökanden har heller inte bestridit att den hade det nödvändiga stödet av sina medlemmar för att ingå detta avtal. Det är för övrigt svårt att förstå att en nationell organisation som, enligt sina stadgar, har till ändamål att tillvarata sina medlemmars etiska och yrkesmässiga intressen (se ovan punkt 47) påstår att den handlat i strid med dessa sistnämndas intressen.

- 84 Dessa omständigheter är tillräckliga för att man skall kunna sluta sig till att sökandens objektiva intressen inte kan anses vara fristående i förhållande till medlemmarnas intressen. Härav följer, enligt den rättspraxis som angetts ovan i punkt 77, att den risk för en allvarlig och irreparabel skada som kan följa av att bankgarantin ställs måste bedömas med beaktande av storleken och den ekonomiska styrkan hos de företag som är anslutna till sökandeorganisationen.
- 85 Det kan i detta avseende påpekas att sökanden, mot bakgrund av de påståenden som lämnats inom ramen för detta förfarande, varken har gjort gällande eller, *a fortiori*, bevisat att medlemmarna tillsammans inte hade ekonomisk kapacitet att lämna det ekonomiska bistånd som behövdes för att betala böterna eller ställa bankgarantin.
- 86 Som svar på en fråga som ställdes av förstainstansrätten medgav sökanden att det skulle vara möjligt att i undantagsfall med stöd av stadgarna höja medlemmarnas avgifter för att betala böterna eller ställa bankgarantin. För att göra detta krävs emellertid först, enligt artikel 6 i stadgarna, att det administrativa rådet sammankallas och att det röstar för en sådan höjning, vilket tar lite tid. Enligt sökanden är det dessutom föga troligt att medlemmarna är beredda att betala ett belopp som överstiger deras vanliga årliga avgift.
- 87 Vad beträffar risken för att medlemmarna skulle vägra att lämna det ekonomiska bistånd som är nödvändigt för sökandens fortlevnad kan det konstateras att den ensidiga viljan hos medlemmarna i en sammanslutning inte har någon betydelse

för bedömningen av deras ekonomiska situation, och en eventuell ensidig vägran från deras sida kan inte påverka en sådan bedömning (se, i detta avseende, beslut i det ovannämnda målet FEG mot kommissionen, punkt 46). Det finns för övrigt inget i målet som ger anledning att anta att det skulle vara otänkbart att det administrativa rådet röstade för en partiell ändring av avgifterna för de medlemmar som är mest berörda av de omtvistade avtalen, nämligen de företag som är verksamma inom nötkreaturssektorn.

- 88 När det gäller villkoren för en höjning av medlemmarnas avgifter har sökanden inte närmare redogjort för de tidsramar som behövs för att möjliggöra för det administrativa rådet att samlas och hålla möte, rösta igenom höjningen av medlemsavgifterna och verkställa denna höjning.
- 89 Det framgår emellertid av artikel 6 i sökandens stadgar att "avgifternas belopp och de närmare bestämmelserna avseende betalningen skall fastställas varje år av det administrativa rådet". I artikel 11 föreskrivs att "organisationens administrativa råd skall sammanträda minst tre gånger per år, på kallelse av dess ordförande eller, i ordförandens frånvaro, av en vice ordförande" och "det skall dessutom sammanträda om en tredjedel av rådsledamöterna skriftligen begär det". Stadgarna tycks således inte föreskriva några tidsramar när det gäller att sammankalla det administrativa rådet.
- 90 Mot bakgrund av dessa bestämmelser och i avsaknad av tydliga förklaringar från parterna i detta avseende anser förstainstansrätten att en frist på två månader borde räcka för att möjliggöra för sökandens administrativa råd att samlas och hålla möte, rösta igenom höjningen av medlemsavgifterna och verkställa denna höjning.
- 91 Härav följer att sökanden i tillräcklig utsträckning har visat att det föreligger särskilda omständigheter i det att sökanden riskerar att lida en allvarlig och irreparabel skada om den inte medges uppskov med skyldigheten att ställa den begärda bankgarantin under en period av två månader räknat från dagen för delgivning av detta beslut.

Intresseavvägning

- 92 En avvägning bör göras mellan sökandens intresse av att undvika en omedelbar indrivning av böterna till följd av att organisationen inte kan ställa en bankgaranti med gemenskapens ekonomiska intresse av att kunna driva in bötesbeloppet samt, mer generellt, det allmänna intresset av att säkerställa de gemenskapsrättsliga konkurrensreglernas effektivitet och den avskräckande verkan av de böter som ådöms av kommissionen (se, i detta avseende, beslut av domstolens ordförande av den 13 juni 1989 i mål 56/89 R, Publishers Association mot kommissionen, REG 1989, s. 1693, punkt 35, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 16 juni 1992 i de förenade målen T-24/92 R och T-28/92 R, Langnese-Iglo och Schöller Lebensmittel mot kommissionen, REG 1992, s. II-1839, punkt 28, av den 15 juni 1994 i mål T-88/94 R, Société commerciale des potasses et de l'azote och Entreprise minière et chimique mot kommissionen, REG 1994, s. II-401, punkt 32, och i det ovannämnda målet Cho Yang Shipping mot kommissionen, punkt 53).
- 93 När det gäller gemenskapens ekonomiska intressen kan det först påpekas att sökandens tillgångar, såsom konstaterats ovan, inte medger vare sig att den betalar hela bötesbeloppet eller ställer hela den begärda bankgarantin. Mot bakgrund av sökandens förklaringar rörande artikel 16 i stadgarna (se ovan punkt 46) kan det dessutom ifrågasättas huruvida kommissionen, vid organisationens eventuella likvidation, kan driva in bötesbeloppet av sökandens medlemmar. I vilket fall som helst medför ett sådant indrivningsförfarande, såsom kommissionen själv har angett i sitt skriftliga yttrande, högre kostnader, mer förseningar och större risker. Under dessa förhållanden förefaller kommissionens ekonomiska intressen kunna skyddas på ett bättre sätt genom att sökanden beviljas den tid som krävs för att anmoda medlemmarna att ge den sitt frivilliga ekonomiska stöd.
- 94 Kommissionens ekonomiska intressen skyddas dessutom även av sökandens åtagande att ställa en bankgaranti och att betala ett belopp som täcker en inte obetydlig del av bötesbeloppet.

- 95 Vad beträffar det allmänna intresset som anknyter till säkerställandet av de gemenskapsrättsliga konkurrensreglernas effektivitet och den avskräckande verkan av de böter som ådöms av kommissionen, kan det konstateras att kommissionen inte har visat hur detta intresse kan äventyras av att ett partiellt tidsbegränsat uppskov beviljas i detta fall.
- 96 Mot bakgrund av ovanstående förefaller det rimligt att bevilja sökanden ett uppskov på två månader från dagen för delgivning av detta beslut med att ställa den begärda bankgarantin under förutsättning att sökanden inom fyra veckor från samma dag betalar 140 000 euro till kommissionen och upprättar en garanti på 60 000 euro till förmån för kommissionen eller, alternativt, ställer en bankgaranti på 200 000 euro till förmån för kommissionen. Det bör preciseras att sökanden, när uppskovsperioden löpt ut, således antingen skall betala återstoden av bötesbeloppet jämte ränta eller ställa en bankgaranti som täcker detta belopp.
- 97 Det bör uppmärksammas att förstainstansrätten enligt artikel 108 i rättegångsreglerna kan ändra eller upphäva ett beslut om interimistiska åtgärder med hänsyn till ändrade förhållanden (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 4 april 2002 i mål T-198/01 R, Technische Glaswerke Ilmenau mot kommissionen, REG 2002, s. II-2153, punkt 123, vilket fastställts efter överklagande genom beslut av domstolens ordförande av den 18 oktober 2002 i mål C-232/02 P(R), kommissionen mot Technische Glaswerke Ilmenau, REG 2002, s. I-8977). Det framgår av denna rättspraxis att med ”ändrade förhållanden” avser förstainstansrätten särskilt omständigheter som kan ändra bedömningen av kriteriet krav på skyndsamhet. Vidare är enligt domstolen denna möjlighet ett uttryck för att de interimistiska åtgärder som förstainstansrätten beviljar i grunden är provisoriska inom gemenskapsrätten (domstolens beslut av den 14 februari 2002 i mål C-440/01 P(R), kommissionen mot Artegoda, REG 2002, s. I-1489).
- 98 Det ankommer således på kommissionen att i förekommande fall vända sig till förstainstansrätten för det fall den anser att förhållandena har ändrats på så sätt att detta beslut bör ändras.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Sökanden medges under två månader från dagen för delgivning av beslutet uppskov med sin skyldighet att ställa en bankgaranti till förmån för kommissionen för att undvika omedelbar indrivning av det bötesbelopp som sökanden ålagts genom artikel 3 i kommissionens beslut 2003/600/EG av den 2 april 2003 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende COMP/C.38.279/F3 — Franskt nötkött), under förutsättning att sökanden inom fyra veckor från dagen för delgivning av beslutet betalar 140 000 euro till kommissionen och upprättar en garanti till förmån för kommissionen på 60 000 euro eller, alternativt, ställer en bankgaranti på 200 000 euro till förmån för kommissionen.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 21 januari 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande